

**NU
WE
ER
NOG
ZIJN**

Leesexemplaar

Voor Valentijn en Lint.

Wat er ook gebeurde, jullie waren er altijd.

Zolang ik er nog ben, zullen jullie er zijn.

THOMAS PHILIP ACID

**NU
WE
ER
NOG
ZIJN**

P E L C K M A N S

CARMELO

N2630-E14200/10X15

THOMAS PH

BEVOLKINGSDICHTHEID
IN STEDELIJKE GEBIEDEN
DENSITE DE POBLACION
DANS LES ZONES URBANAS

Dense Denso Moderate Moderar Scarce Effraye

CONTOUR INT
INTERVAL DE CO

BLAD 1:500

TYPE A • AMS 2

4° 3° 2° 1° 0°

BLAD/SÁBANA 6526-IV

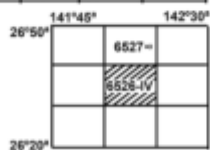

0 2 3 4 Kilometer
Kilómetros
Interval 20 Meter
Intervalo 20 Metres

INDEX AANGRENZENDE

INDICE DES FRONTIÈRES

1

Casper

De koffer komt met een smak op de grond terecht. Romy kijkt mij furieus aan en ik weet dat ik het heb verprutst. Ik recht mijn rug, wachtend op haar tirade.

‘Verdomme! Elke keer hetzelfde gezeik met jou!’ bijt ze me toe, terwijl ze een trap geeft tegen de koffer, die openvliegt. ‘Kan het nu nooit eens normaal?’

Ik sla mijn armen over elkaar en leun tegen de muur van onze hotelkamer. Ik hoop maar dat de gasten aan de andere kant ons niet kunnen horen. We zijn hier nog geen dag en ik heb geen zin om nu al het hotel uit te worden gezet.

Romy veegt een traan van haar wang en begint de inhoud van haar koffer naar mijn hoofd te gooien. Inmiddels ben ik getraind in het ontwijken van spullen, aangezien ik al jaren de vrede binnen onze relatie probeer te bewaren. Alles wat niet naar Romy’s wens verloopt, is mijn schuld.

‘Hoe durf je dat aan mij te vragen?’ snauwt ze. ‘Ik weet dat je me een lui en verwend nest vindt, maar dat ik vandaag

geen plannen heb, betekent niet dat ik niet voor mezelf kan zorgen!

Ik adem kort in door mijn neus. 'Ik bedoelde het toch niet zo! Je maakt alles weer veel groter dan het is!'

Romy negeert me en graait verder in de koffer. Ik werp vlug een blik op de klok naast het bed om te zien of het al tijd is voor mijn afspraak. Veel te vroeg, maar misschien kan ik alvast vertrekken. Liever dat, dan nog een minuut langer in deze kamer te zijn.

'Moet dit echt tijdens onze vakantie?' Ze kijkt me geïrriteerd aan. 'Kan het niet wachten tot we thuis zijn?' schreeuwt ze terwijl ik eerst een slipper en vervolgens een haardroger ontwijk.

Die laatste knalt met zo'n klap tegen de muur dat de onderdelen als bij een explosie uit elkaar spatten.

Ik zucht. *Ik ben dit zo zat.*

'Vakantie? Jij hebt makkelijk praten. Ik moet hier gewoon aan het werk, hoor!' Ik klem mijn kiezen op elkaar. 'Wees eens dankbaar, weet je wel hoe bevoorrecht je bent? Het enige wat ik vroeg is of je iets te doen had vandaag!'

Ik zie hoe Romy's wangen langzaam opglloeien. Er komt nog net geen stoom uit haar oren. 'Jij... jij...' stamelt ze met een rood hoofd. Ze stormt de badkamer in en smijt de deur met een klap dicht.

'Romy', zucht ik terwijl ik mijn schouders laat hangen.

Het ziet ernaar uit dat deze zoveelste ruzie niet opgelost zal worden. De excuses van mijn kant komen wel als ik haar vanavond weer zie, maar eerst mag ze de rest van de dag in

haar boosheid sudderen. Als ze over een paar uur is afgekoeld, ziet ze hopelijk in dat ze onredelijk was.

Toch voelt het niet goed om haar zo achter te laten, dus ik loop naar de badkamerdeur en leg mijn wang ertegenaan. ‘Ik ga zo weg, red je het?’ vraag ik zachtjes. Er klinkt gestommel in de badkamer en daarna een luide klap van iets hards dat tegen de andere kant van de deur knalt.

Bij de lift druk ik op de knop, maar het lampje gaat niet branden en op het display bovenaan de liftdeuren verschijnen geen cijfers.

Dat kan er ook nog wel bij...

Ik had eerlijk gezegd niet verwacht dat in een hotel als dit de verlichting het niet zou doen. De regering van Carmelo heeft er immers voor gezorgd dat ik tijdens mijn werkbezoek in het meest luxueuze resort van het eiland mag verblijven: hotel Vista al Mar.

Ik haal met een zucht mijn rugtas van mijn schouder en zet hem op de grond. Vrijwel alle vloeren zijn van zwart marmer, dat mooi contrasteert met de witte muren en de art-decostijl van het meubilair.

Ik kijk onrustig om me heen. Alles is brandschoon en het lijkt wel alsof het hotel vandaag voor het eerst geopend is. Het is zo zonde dat Romy en ik er niet van kunnen genieten. We kunnen het ons niet veroorloven om hier tijdens een gewone vakantie te overnachten, en voor de vliegreis alleen zouden we een jaar moeten sparen. De lift geeft geen teken van leven, dus loop ik naar de trap aan het einde van de gang.

In de lobby staan een aantal andere gasten mij aan te gapen en ik wissel een blik met de receptionist, die nors terugkijkt. *Heeft iemand over onze ruzie geklaagd?*

‘E-Een goedemorgen’, zeg ik in het Engels, ietwat voorzichtig om de sfeer af te tasten.

‘Meneer Hofwegen’, antwoordt hij kordaat. ‘Ik had u later verwacht, maar de taxi’s staan voor.’ De man doet gelukkig alsof hij van niets weet. ‘Misschien heeft u het al gemerkt, maar ik moet u helaas mededelen dat de stroom is uitgevallen.’

‘Dat klopt. De lift deed het niet.’

‘Onze excuses voor het ongemak.’

Ik herinner me dat ik tijdens mijn online research naar de Caraïben heb gelezen dat de overheid soms met opzet de stroom uitzet om geld te besparen. En natuurlijk besluiten ze dat net te doen op het moment dat ik voor de eerste keer alleen naar een onbekende locatie moet.

‘Daar kunnen jullie niets aan doen. Dank u wel voor de taxi.’

Er volgt een ongemakkelijke stilte en even weet ik me geen houding te geven. Ik ben het niet gewend om te functioneren in zo’n chique omgeving. Ik wil het liefst zo snel mogelijk de taxi in, dus ik knik kort naar de receptionist en draai me om in de richting van de uitgang.

Meteen hoor ik hem kuchen om mijn aandacht te trekken. Hij kijkt nadrukkelijk naar het fooienpotje op de balie.

‘Ach, natuurlijk!’ zeg ik, terwijl ik begin te blozen. Ik schenk hem een scheef lachje, rommel onhandig in mijn broekzak en stop wat kleingeld in het fooienpotje. Aan de blik van de receptionist te zien volstaat het niet.

‘De rest mag op de rekening’, zeg ik, hard genoeg om er zeker van te zijn dat iedereen in de lobby me heeft gehoord. De wenkbrauw van de receptionist zakt weer en zijn gezicht komt weer in de plooi. Nog steeds niet al te vrolijk, maar het is in ieder geval een verbetering. ‘Nogmaals bedankt’, voeg ik eraan toe en ik loop naar de uitgang.

Van: min.m.montergo@carmeloisland.ca

29/08/2025

Aan: Casper Hofwegen >

Onderwerp: Testen prototype

Geachte heer Hofwegen,

Mijn naam is Maud Montergo, minister van Binnenlandse Zaken van Carmelo. Met interesse hebben mijn team en ik kennisgenomen van uw artikel in de internationale krant *WEEKLY* van 6 juli en wij willen graag nader kennismaken met u en uw prototype. Het zal ons ten zeerste verheugen als wij in de nabije toekomst van uw beveiligingssoftware gebruik mogen maken.

Wij nodigen u daarom graag uit om in de eerste week van december ons eiland te bezoeken en uw prototype te testen. Uiteraard wordt u voor uw werkzaamheden gepast gecompenseerd. U heeft in de genoemde week een kennismakingsgesprek met Soraya Santiago, hoofd Overheidsdienst en Eduard Toussaint, afdeling Faciliteiten en Technologie.

Zodra de vertrekdatum nadert, zullen wij nogmaals contact met u opnemen om belangrijke informatie zoals telefoonnummers en adressen uit te wisselen.

De retourtickets zijn alvast als bijlage toegevoegd aan dit bericht en als gebaar van goed vertrouwen hebben wij er een extra ticket op naam van uw partner bij gedaan. Indien de vertrekdatum u niet schikt, kunt u contact opnemen met ondergetekende.

Wij zien uw bezoek met belangstelling tegemoet.

Met vriendelijke groet,

Maud Montergo

Minister van Binnenlandse Zaken Carmelo

2

Casper

Meteen als ik het hotel uit loop, word ik overvallen door een klamme warmte, waardoor ik het idee krijg dat de airco in het hotel op nul graden stond. Met moeite kan ik twee taxi's onderscheiden die voor het hotel staan. Ik til mijn rugtas op en rits hem open. Vluchtig bekijk ik de inhoud en zie dat het één grote chaos is. Na wat graaien vind ik gelukkig mijn zonnebril. Ik zet hem op en neem me voor mijn tas wat op te ruimen zodra ik in de auto zit.

Het is rustig op straat. In tegenstelling tot de drukte van gisteren is er geen mens te bekennen. Misschien doet de lokale bevolking rond dit tijdstip een dutje?

Het warme metaal van de deurklink brandt in mijn hand als ik het portier van de taxi open. 'Goedemorgen', zeg ik opgewekt, in de hoop dat deze ontmoeting beter verloopt dan die met de receptionist.

Een oudere vrouw draait zich naar mij om en knikt me toe. Het bruine leer van de bekleding kraakt als ik ga zitten. De

auto ruikt ietwat muf, maar het past wel bij de ouderwetse sfeer van deze oldtimer. Aan de sticker op de plastic scheidingswand te zien is deze taxi uit New York geïmporteerd; de tarieven van Times Square en Brooklyn staan er nog op.

Ik wapper met mijn handen voor mijn gezicht. Helaas staat de airco niet aan. 'Naar het centrum alstublieft!' zeg ik terwijl ik het raampje opendraai.

De chauffeur schakelt naar de eerste versnelling en de taxi komt schokkerig in beweging. Ze draait aan de knop van de radio, waaruit een vrouwenstem klinkt die in de lokale taal praat. Hopelijk wordt er niet alleen in de hotels, maar ook door overheidspersoneel een beetje Engels gesproken.

Plots klinkt er een luide knal en ik schiet rechtop terwijl de taxi van links naar rechts schommelt. De chauffeur steekt even haar hand naar me op terwijl ze behendig wat gaten in de weg probeert te ontwijken. Ze corrigeert met rustige bewegingen het stuur, terwijl de *bobblehead* van Spider-Man op het dashboard hevig knikt door de beweging.

Ik steek mijn vinger uit naar het poppetje. 'Erg tof, Spider-Man!' zeg ik in een poging om het ijs te breken. Tot mijn spijt reageert ze niet. Als ze een fan van Marvel zou zijn, had ze op z'n minst een teken van herkenning gegeven.

Waarschijnlijk spreekt ze geen Engels. Of misschien is het in haar cultuur juist beleefd om zo min mogelijk tegen gasten te praten. Ik hoop maar dat de mensen van de overheid wat spraakzamer zijn.

Hoewel de zenuwen voor mijn afspraak door mijn lijf gieren, realiseer ik me ook hoeveel geluk ik heb dat ik voor

een buitenlandse regering de beveiligingssoftware mag schrijven en testen. In het verleden heb ik hier en daar wel wat bekendheid verzameld, maar ik had niet verwacht dat het maken van het prototype mij zover zou brengen.

Ik voel mijn oogleden zwaar worden.

De ochtendzon schijnt tussen onze slaapkamergordijnen door naar binnen. Romy zit naast mij in bed haar boek te lezen. De zonnestralen landen op haar hoofd en maken haar haren nog blonder. We hebben oogcontact en met een brede glimlach laat ze haar boek los, dat met een plof op het dekbed terechtkomt. Ze klapt een vast ritme met haar handen en begint voluit 'Happy Birthday' te zingen.

'Gefeliciteerd, schat!' zegt ze voordat ze mij een kus geeft. Ze reikt met haar hand naast het bed en pakt een rieten mand die volgeladen is met prachtig ingepakte cadeaus. 'Dit zijn alle dingen waarvan jij het afgelopen jaar hebt gezegd dat je ze graag wilde hebben...'

In de verte hoor ik een stem die mij terug naar de realiteit wil halen.

'Vandaag is jouw dag!' roept ze uit terwijl ze de zware mand op mijn benen neerzet. Het gouden inpakpapier glinstert in de ochtendzon.

Ik schrik wakker als de chauffeur abrupt op de rem trapt. Ik kijk wat paniekerig om me heen en vraag me met een halve whiplash af waar dat goed voor was. Het is niet druk op de weg. Sterker nog, er is geen ander verkeer. De vrouw draait

zich om en wijst naar haar autoradio, waarvan ze het volume harder heeft gezet.

Ik wrijf de slaap uit mijn ogen en ga rechtop zitten terwijl ik naar het midden van de achterbank schuif. Uit de radio schalt de stem van een man die snel en met stemverheffing praat, maar ik word er niet veel wijzer van aangezien hij in het Mézclangees praat.

‘Geen centre, geen centre!’ De chauffeur kruist haar armen in de lucht en als ze mij aankijkt, zie ik de angst in haar ogen.

‘Waarom niet?’ breng ik uit, maar natuurlijk volgt er geen enkele reactie.

De vrouw zwaait nog steeds met haar handen en schudt haar hoofd zo snel heen en weer dat het me doet denken aan de bobblehead naast haar.

Ik grabbel in mijn rommelige rugzak om op de tast mijn telefoon te zoeken. Die zou de radioberichten gemakkelijk voor me kunnen vertalen met een app.

Shit.

Net op het moment dat ik dat ding nodig heb, ben ik hem vergeten. Ik voel een druppel zweet over mijn rug glijden. Meteen schiet het beeld van onze ruzie in de hotelkamer door mijn hoofd en ik zie mijn telefoon langs mijn hoofd vliegen.

Vlug kijk ik op mijn smartwatch, maar die heeft helaas geen verbinding met het internet. Nu zit ik hier, op een wildvreemd eiland in een taxi met een vrouw die tegen me schreeuwt in een taal die ik niet begrijp.

Ik schrik van een geluid naast de taxi en ik zie door het linkerraampje een andere taxi voorbijflitsen. Heel even denk

ik Romy te zien, maar dat zal wel niet zo zijn. Hoezo kan die taxi wel naar het centrum rijden en ben ik hier gestrand?

Ik wijs naar de andere wagen en de chauffeur haalt haar schouders op.

Mijn oog valt op een houten bordje waarop met witte verf het woord 'Centre' is geschilderd, met daarachter '2 km' met een pijl omhoog. Ik haal diep adem in een poging mijn lichaam wat te kalmeren. Twee kilometer, dat is prima te lopen, al betwijfel ik of ik dat wel zou moeten doen. Alleen heb ik geen andere optie als ik mijn afspraak nog wil halen.

Ik open de deur van de taxi om uit te stappen, nadat ik een paar dollarmuntjes in het bakje heb achtergelaten. Gelukkig word ik deze keer niet zo door de warmte overvallen, omdat het in de taxi net zo heet is als buiten.

Even zwaai ik ongemakkelijk naar de chauffeur, maar zij maakt vol gas een U-bocht. Ik doe mijn rugtas om en begin te lopen.

3

Casper

Met elke stap worden mijn zwarte sneakers grijzer. Een eindje verderop zie ik aan de horizon een tankstation opdoemen en ik kan wel een gat in de lucht springen. Ik wrijf over mijn buik, die reageert met een knor.

In het midden van het terrein staan twee benzinepompen, omwikkeld met rood-wit afzetlint. Op iedere pomp hangt een kartonnen bordje waarop *'Hors de Servicio'* staat. Ik neem maar aan dat dat 'Buiten gebruik' betekent.

Mijn ogen volgen de grijze betonvloer in de richting van het winkeltje, dat er ook gesloten uitziet. Ik haal even diep adem en mijn maag borrelt van teleurstelling.

Als ik goed kijk, zie ik dat de ramen aan de binnenkant zijn dichtgetimmerd met planken en dat de hoofdingang aan de buitenkant gebarricadeerd is met zandzakken en prikkeldraad.

Het gebouw staat strak in de lak en de ramen zijn zo schoon dat je zou denken dat deze plek vandaag nog open is geweest. Waarom zou iemand de boel barricaderen op een dag dat het

tankstation gesloten is? Ik wapper met mijn armen in een poging het nare voorgevoel te laten zakken. Dan valt mijn blik op een drankautomaat naast het gebouwtje.

Tot mijn vreugde zie ik aan het display dat de automaat ook biljetten accepteert. Mijn laatste beetje kleingeld heb ik aan de taxichauffeur gegeven, maar ik heb nog wat briefjes. Ik strijk een van de biljetten een paar keer tegen de automaat om de vouwen eruit te krijgen, waarna ik het in de daarvoor bedoelde gleuf stop. Die slokt het biljet zo gulzig op dat ik even schrik, blijkbaar is het apparaat net zo hongerig als ik. Ik druk op de witte knop naast het Fanta-label en met een smak valt het blikje in de metalen opvangbak. Ik zak door mijn knieën, maar als ik het brommende geluid van een motor hoor, hou ik me stil.

Half verscholen achter de automaat kijk ik om het hoekje van het gebouw. Vanaf de taxi tot op dit moment heb ik niemand gezien of gehoord. De warmte doet het uitzicht boven het wegdek trillen, maar ik zie twee mensen op de motor mijn kant op komen. Door de glimmende helmen kan ik hun gezichten niet zien. Misschien kan ik ze vragen wat er aan de hand is.

Net op dat moment zie ik dat de man die achterop zit een shotgun heeft. Ik probeer de brok in mijn keel weg te slikken. Dan klinkt er een schot en ik bevries. Mijn ledematen willen niet in beweging komen als ik zie dat de motor een scherpe bocht naar rechts maakt in de richting van het tankstation en afremt.

Met al mijn wilskracht weet ik mezelf toch in beweging te

krijgen en mijn lichaam kaarsrecht tegen de muur naast de automaat te drukken. Ik hoop maar dat ze niet naar het tankstation zijn gekomen voor een blikje Fanta.

‘Oké, zo te zien zijn we de eersten’, hoor ik een van de twee met een zware stem in het Engels zeggen. ‘De winkel zit dichtgetimmerd, dus laten we kijken wat hier te halen valt.’

‘We hebben benzine nodig, regel dat effe. Dan check ik de omgeving’, zegt de ander met een wat hogere stem.

Ik bevries weer en druk mezelf zo stevig mogelijk tegen de muur.

‘Ja, goed idee’, zegt de man met de zware stem. ‘Wie weet liggen er nog andere plundersaars op de loer.’

‘Ik check eerst het winkeltje en zal dan tanken.’

‘Succes, dat zit zo te zien potdicht!’

Met een hoop kabaal trapt een van de mannen ergens tegenaan. ‘Nee, ik denk dat ik wel via de deur binnenkom.’

‘Met al die zakken en prikkeldraad? Schiet wel op, ik wil hier niet te lang rondhangen.’

Alsof ik me in een flauwe komedie bevind, begint mijn maag weer te rommelen. Het geluid van daarnet was maar een voorproefje van het optreden dat hij nu geeft. Het lijkt wel alsof een heel percussieorkest een repetitie houdt in mijn ingewanden.

‘Hoorde je dat?’

Mijn ogen sperren zich open, mijn ene hand druk ik op mijn mond en de andere leg ik op mijn buik, in de hoop dat het wat helpt. Dan hoor ik voetstappen die langzaam mijn kant op bewegen. Mijn ogen beginnen te tranen en ik druk